

1. Hør mig, I kølige Hjærter i Nord,
I, som vil Fryd i Forsagelsen finde:
I går iblinde, I går iblinde,
vil plukke Roser, hvor Roser ej gror.
Årene rinde,
Kræfterne svinde,
hvor er vel Sneen, som faldt ifjor?
Ej I det tabte tilbage vinde,
Læg jer paa Sinde
da mine Ord:

Favne hende,
som helt gav sig hen,
hende, hvem helt
du dig gav igen,
favne hende
med al den Ild,
al den Livets
luende Længsel,
som i dit bakende Hjerte bor,
det er den største -
nej mere end det!
det er den eneste
virkelig store
Lykke på Jord.

2. Jeg havde betalt, hvad jeg skyldte, dækket Glæde med Sorg,
Blodige Renter havde jeg svaret af, hvad jeg tog på Borg.
Jeg havde lidt så meget og led nu ikke mer,
Mit Hjerte nød den samme Fred som den Døde i Gravens Ler.

Hvi blev jeg ikke dernede? Hvi kaldte du mig af Grav?
Tusindfold Pine jeg prøved for hver en Glæde du gav,
Syge så er mine Tanker, fredløse hvert et Sted,
Hvad skulde jeg dog med Livet, når Lykken ej fulgte med?

Jeg lever et Liv i Længsel, i Længsel og sugende Savn,
Lykke, Lykke længes jeg efter, Lykke og Fred i din Favn.
Men aldrig ender min Trængsel, aldrig blir du min Brud
Jeg lever et Liv i Længsel, jeg holder det ikke ud!

3. Var det ej nylig, Solen sank
Ned bag Skovene i det Fjerne,
Nylig først, at den blege Stjerne
Så sit Billed i Bølgen blank?

Er det alt Dagens Guld, som gryr?
Glider alt Solens Lavastrømme
Over de bjergebølgede Skyr?
Er det forbi med Nattens Drømme?

Neppe kommen drager du bort!
Lyse Nat, hvi er du så kort?

4. Se dig for, når du vælger din Vej,
tidt går Sti over gyngende Grunde,
Vov dig længer fra Bredden ej,
End hvor du véd, du kan bunde.
Endt i Alvor er mangel Leg, se
Dig for, når du vælger din Vej.

Se dig for, hvor du sætter din Fod,
Va'r dig vel for Smudset og Dyndet,
Skæbnen bli'r dig kun lidet god,
Når mod dig selv du har syndet.
Faldet følger så bitter en Bod,
Se dig for, hvor du sætter din Fod.

5. Der er jo de, som er Ho'de kun og Mave og Arme og Ben,
Jeg gratulerer de gode Folk, dem volder ej Verden Mén.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
Jeg fik et Hjærte i Bryst,
Og den kan rumme Alverdens Kval,
Men og så Alverdens Lyst.
Hejsa, I Godt folk dernede, I er nu de, som I er,
I ser slet ikke de Vinger, som bærer mig op over Jer.

Der er jo de, for hvem Hobens Dom er ét med Højesteret,
Jeg gratulerer de gode Folk, de vandt deres Sag så let.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
Jeg hæved frejdig min Røst
Og blev end Hoben knusende gal,
Det øgede kun min Lyst.
Hejsa, I Godt folk dernede! I blev nu de, som I blev,
For mig kan I mene, hvad Fanden I vil, jeg skrev nu det, som jeg skrev.

Der er jo de, som lidt Kærlighed kan nippe så hist, så her,
Jeg gratulerer de gode Folk, de får just, hvad de er værd.
Men jeg blev nu støbt i et andet Metal,
Jeg spiller et højere Spil,
Et Spil, hvor det gælder Knald eller Fald,
Hvor Alt eller Intet jeg vil.
Hejsa, I Godt folk dernede! Jer volder Verden ej Mén,
For I, I kan nøjes med mange, hvor jeg kun kan nøjes med én.